

»Första ljud eller rop, och min knif sitter i din strupe!» sade Pekka till den han slagit under sig. Pavo hade redan uppryckt en grästorfvä och stoppat i munnen på den andre. Några ögonblick därefter voro vaktkarlarna bundna till händer och fötter med finnarnas hängslen och lifremmar.

»Upp med dörren, Pavo, och skjutsa in din fångel!» sade Pekka, i det han kom bärande med sin man från andra sidan elden. Denne kastade han helt omildt på golvet bredvid den andre. Därpå vände han åter ut, fattade en brinnande eldbrand och lyste in i stugan. På britsen låg ett bylte. Det var den bundna och hopsnörda Vappu. Med några snitt af knifven voro banden afskurna, men Vappu rörde sig ej. Hon gaf dock tecken till lif genom stönanden.

»Pavo,» sade Pekka, »stoppa bättre till munnen på de där omänskliga människorna! Bomma till dörren och kom fort efter!»

Därmed tog han Vappu i sina armar och ilade bort mot skogen.

Efter en stund stannade han vid en liten göl och öste med handen vatten öfver Vappus hufvud och ansikte, hvarpå han med dämpad stämma frågade:

»Lefver du, Vappu?»

»Är det du, Pekka?»

»Ja, känner du igen mig?»

Nu anlände Pavo.

»Ja, jag känner igen er båda.»

»Tag uti här, Pavo!» sade Pekka, i det han räckte honom sin ena hand. Pavo begrep hvad Pekka menade, och i ett nu satt Vappu på männens armar, och med skyndsamma steg ilade de mot älven och flotten.

»Vänd om efter Vappus och Heykis kuntar, Pavo! Jag väntar här tills du är åter.»

Pekka hade lagt Vappu på flotten, där hon låg orörlig. Stundom kved hon. Då såg Pekka medlidsamt åt henne och sade till sig själf:

»Stackars Vappu! De ha nog handteradt dig omänskligt.»

Så gick han upp på stranden och utplånade de spår flyktingarna lämnat efter sig i sanden. Nu kom Pavo, och båda hjälptes åt att dölja spåren. De stakade nu flotten